

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-518/11

**UPC Nederland BV
împotriva
Gemeente Hilversum**

(cerere de decizie preliminară formulată de Gerechtshof te Amsterdam)

„Rețele și servicii de comunicații electronice — Directivele 97/66/CE, 2002/19/CE, 2002/20/CE, 2002/21/CE și 2002/22/CE — Domeniu de aplicare ratione materiae — Furnizarea unui pachet de bază de programe de radio și de televiziune accesibil prin cablu — Cesionarea de către o comună a rețelei sale de cablu unei întreprinderi private — Clauză contractuală care privește tariful — Competențele autorităților naționale de reglementare — Principiul cooperării loiale”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a treia) din 7 noiembrie 2013

1. *Apropierea legislațiilor — Rețele și servicii de comunicații electronice — Directivele 2002/19, 2002/20, 2002/21, 2002/22 și 97/66 — Domeniu de aplicare material — Serviciu de comunicații electronice — Noțiuni — Furnizarea unui pachet de bază de programe de radio și de televiziune accesibil prin cablu — Includere*

[Directivele 97/66, 2002/19 și 2002/20 ale Parlamentului European și ale Consiliului, Directiva 2002/21 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 2 lit. (c), și Directiva 2002/22 a Parlamentului European și a Consiliului]

2. *Apropierea legislațiilor — Rețele și servicii de comunicații electronice — Directivele 2002/19, 2002/20, 2002/21, 2002/22 și 97/66 — Furnizarea unui pachet de bază de programe de radio și de televiziune accesibil prin cablu — Intervenție directă în tarifele aplicate consumatorului final a unei entități care nu are calitatea de autoritate națională de reglementare — Inadmisibilitate*

(Directivele 97/66, 2002/19, 2002/20, 2002/21 și 2002/22 ale Parlamentului European și ale Consiliului)

3. *Apropierea legislațiilor — Rețele și servicii de comunicații electronice — Directivele 2002/19, 2002/20, 2002/21, 2002/22 și 97/66 — Principiul cooperării loiale — Furnizarea unui pachet de bază de programe de radio și de televiziune accesibil prin cablu — Contract încheiat anterior adoptării noului cadru de reglementare — Clauză contractuală care privește tariful — Inaplicabilitate*

(Directivele 97/66, 2002/19, 2002/20, 2002/21 și 2002/22 ale Parlamentului European și ale Consiliului)

1. Articolul 2 litera (c) din Directiva 2002/21 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice trebuie interpretat în sensul că un serviciu care constă în furnizarea unui pachet de bază de programe de radio și de televiziune accesibil prin cablu și a cărui

facturare include costurile de transmisie, precum și remunerarea organismelor de radioteleviziune și redevențele plătite societăților de gestiune colectivă a drepturilor de autor pentru difuzarea conținutului operelor intră în sfera noțiunii „serviciu de comunicații electronice” și, prin urmare, în domeniul de aplicare material atât al acestei directive, cât și al Directivei 97/66 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor, al Directivei 2002/19 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, al Directivei 2002/20 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice și al Directivei 2002/22 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații, care constituie noul cadru de reglementare aplicabil serviciilor de comunicații electronice, în măsura în care acest serviciu include în principal transmiterea conținuturilor televizuale prin rețeaua de teledistribuție prin cablu până la terminalul de recepție al consumatorului final.

(a se vedea punctul 47 și dispozitiv 1)

2. Directiva 2002/21 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, Directiva 97/66 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor, Directiva 2002/19 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, Directiva 2002/20 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice și Directiva 2002/22 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații trebuie interpretate în sensul că, de la expirarea termenului lor de transpunere, nu permit ca o entitate care nu are calitate de autoritate națională de reglementare să intervină în mod direct în tarifele aplicate consumatorului final pentru furnizarea unui pachet de bază de programe de radio și de televiziune accesibil prin cablu.

(a se vedea punctul 55 și dispozitiv 2)

3. Directiva 2002/21 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, Directiva 97/66 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor, Directiva 2002/19 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, Directiva 2002/20 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice și Directiva 2002/22 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații trebuie interpretate în sensul că nu permit, având în vedere principiul cooperării loiale, ca o entitate care nu are calitatea de autoritate națională de reglementare să se prevaleze, în raport cu un furnizor de pachete de bază de programe de radio și de televiziune accesibile prin cablu, de o clauză cuprinsă într-un contract încheiat anterior adoptării noului cadru de reglementare aplicabil serviciilor de comunicații electronice și care limitează libertatea tarifară a acestui furnizor.

Astfel, insistând pe aplicarea continuă și neschimbată a acestei limitări a libertății tarifare a furnizorului de servicii de comunicații electronice, o asemenea entitate contribuie la nerespectarea, pe teritoriul său, a normelor noului cadru de reglementare aplicabil serviciilor de comunicații electronice, care nu impun o asemenea limitare furnizorilor menționați, ci, dimpotrivă, pun accentul pe libertatea tarifară prin stabilirea unor restricții precise care, în temeiul unei analize a pieței și în cadrul unor proceduri bine determinate, pot fi fixate de autoritățile naționale de reglementare.

(a se vedea punctele 62 și 63 și dispozitiv 3)